

[Bakholt]

er en logisk følgevirkning af det ændringsforslag vedrørende formålsparagraffen, som SF har fremsat.

Vi har intet som helst imod, at nye grupper får mulighed for efteruddannelse osv. Det er der meget bredt brug for. Men vi har noget imod, at uddannelsen bliver tilrettelagt på en sådan måde, at det kommer til at gå ud over specialarbejderuddannelsen og efteruddannelsen af faglærte. Derfor må vi sige, at der også skal sikres penge til de nye grupper, der skal ind under dette system.

Det er klart, at med den uddannelsesfond, som er vedtaget nu, vil en lang række grupper, som ikke tidligere har været inde under arbejdsmarkedsuddannelserne, søge at komme derind. Det er forståeligt. Når man skal betale en ekstra særskat til dette, så ønsker alle, der betaler den, selvfølgelig også at få del i disse midler. Det er ikke SFs skyld, det er regeringens skyld. Det er regeringen, der har gennemført den lov.

Jeg vil sige om det ændringsforslag, der går ud på, at lærerne skal repræsenteres i uddannelsesudvalget for erhvervsforberedende uddannelse, at vi kan være meget enige i det grundsynspunkt, der ligger bag ændringsforslaget, nemlig at de ansatte selvfølgelig skal have medindflydelse og medbestemmelse på deres arbejdspladser, men vi må sætte spørgsmålstegn ved, om den form, SF har foreslået, er den rigtige. Der er jo også andre grupper inden for uddannelsessystemet, som bør have indflydelse og medbestemmelse på deres arbejdsplads.

Vi har fået en henvendelse fra Lærersammenslutningen ved Specialarbejderskolerne om dette spørgsmål. Den har også peget på, at man har fået afslag på en henvendelse til direktoratet om at få nedsat et hovedsamarbejdsudvalg, og gør i øvrigt opmærksom på, at de ikke synes, at samarbejdet i institutionerne og informationen er særlig gode. Ministeren har i sit svar på udvalgets spørgsmål 13 kommenteret dette, og hun står uforstående over for sammenslutningens bemærkninger om, at intet andet sted har de ansatte for øjeblikket så dårlig mulighed for at blive orienteret om egne arbejdsforhold som inden for arbejdsmarkedsuddannelserne. Og så slutter ministeren af med at sige, at hvis dette er rigtigt, er det nødvendigt, at uddannelsesinstitutionerne og direktoratet gør en ekstra

indsats for at forbedre informationen og samarbejdet.

Det vil jeg gerne tage op og stille et spørgsmål til arbejdsministeren direkte. Organisationen har jo i oktober måned 1982 fået afslag på at oprette et hovedsamarbejdsudvalg. Jeg synes, det var en forkert beslutning, og derfor vil jeg spørge: vil ministeren tage initiativ til at få den sag på plads, sådan at vi får oprettet et hovedsamarbejdsudvalg? Det ville være en naturlig forlængelse af de lokale samarbejdsudvalg, som findes på institutionerne. Så får vi også inddraget alle personalegrupperne på institutionerne i det samarbejde, der selvfølgelig skal foregå i en så stor institution som arbejdsmarkedsuddannelsesinstitutionerne faktisk er.

Endvidere foreslår SF en ny struktur for så vidt angår nye grupper. Vi foretrækker den, som nu er foreslået af ministeren. Jeg vil ikke dermed sige, at det er den endelige, men der er så mange uafklarede spørgsmål vedrørende nye grupper. Jeg tror, det vil være formålstjenligt at køre videre med det, der er foreslået. Vi ved ikke endnu i dag, præcis hvad det er for nye grupper, der i realiteten kommer ind under denne lovgivning, og derfor vil det være u hensigtsmæssigt at tilrettelægge en ny struktur på disse områder. Vi kan leve med den, som ministeren har foreslået.

Så vil jeg knytte nogle bemærkninger til de af arbejdsministeren stillede ændringsforslag. Jeg vil indledningsvis sige tak til arbejdsministeren, fordi ministeren har lyttet til de kritiske bemærkninger, vi havde til nogle enkelte punkter under førstebehandlingen. Der kommer nu en ændring, der går ud på, at uddannelsesrådets indstilling om det samlede bevillingsbehov skal afgives til arbejdsministeren og ikke til direktøren for arbejdsmarkedsuddannelserne. Vi synes, det er logisk, at det bliver sådan, når rådet er tilknyttet ministeren.

Vi er også tilfredse med, at aldersgrænsen for den automatiske godtgørelsesordning fastholdes på de 18 år, og at den først kan ændres efter, at uddannelsesrådet er kommet med en indstilling om det og det er vedtaget af folketingets finansudvalg. Det er altså ikke noget, der kan ændres på ved en enkelt beslutning fra ministeren.

Endelig er vi meget tilfredse med, at hjemmelen i lovforslaget til, at arbejdsministeren